

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/642/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414221501
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4414221501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci navrhovateľa (otca): Y. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX Q. M., J. U. XX, zastúpený JUDr. Martinom Gancznerom, advokátom so sídlom Forgáčova bašta 7, 940 01 Nové Zámky, voči plnoletému synovi: H. Y., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX Q. M., J. U. XX, zastúpený JUDr. Klárou Decsiovou, advokátkou so sídlom Radničná 4, 940 01 Nové Zámky, o zrušenie vyživovacej povinnosti na plnoleté dieťa, a o vzájomnom návrhu plnoletého dieťaťa na zvýšenie výživného na plnoletú osobu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. júna 2016 č. k. 5C/251/2014-566, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zrušení vyživovacej povinnosti a výroku o zamietnutí zvyšku návrhu navrhovateľa m e n í tak, že počnúc dňom 10.11.2014 z r u š u j e vyživovaciú povinnosť navrhovateľa - otca Y. Y. voči synovi H. určenú rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16.02.2012 č. k. 6C/124/2011-176 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 25.06.2012 č. k. 25Co/135/2012-248.

V časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 21. júna 2016 č. k. 5C/251/2014-566 (napadnutý rozsudok) počnúc dňom 28.1.2016 zrušil vyživovaciú povinnosť navrhovateľa voči plnoletému synovi, ktorá bola navrhovateľovi určená rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č.k. 6C/124/2011-176 zo dňa 16.2.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č.k. 25Co/135/2012-248 zo dňa 25.6.2012. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol. Zamietol aj vzájomný návrh plnoletého syna. Zároveň zaviazal plnoletého syna zaplatiť navrhovateľovi, na účet právneho zástupcu navrhovateľa, náhradu trov konania vo výške 344,41 eur (tvorené trovami právneho zastúpenia) a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že navrhovateľ podaným návrhom zo dňa 8.11.2014 žiadal zrušenie vyživovacej povinnosti voči plnoletému synovi určenej rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č.k. 6C/124/2011-176 zo dňa 16.2.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č.k. 25Co/135/2012-248 zo dňa 25.6.2012, prípadne zmenu povinnosti platiť výživné tak, že by súd znížil výživné na minimálnu výške. V zmysle uvedených rozhodnutí bol totiž navrhovateľ povinný platiť plnoletému synovi výživné 130 eur mesačne. Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že sa podstatným spôsobom zmenili pomery na strane účastníkov a to tak, že syn H. dovŕšil plnoletosť a od mesiaca

október 2014 má príjem z prenájmu nehnuteľnosti - priestorov polyfunkčného domu na J. U. v Q. M., zapísaného na LV č. XXXXX, ktorý je vo vlastníctve plnoletého syna. Z uvedeného dôvodu, aj keď syn navrhovateľa H. v čase podania návrhu na súd ešte navštevoval školu, mal navrhovateľ zato, že je schopný sa sám živiť. Navrhovateľ ďalej poukázal nato, že je nezamestnaný, nemá žiaden príjem, nie je vlastníkom žiadneho nehnuteľného majetku, nevlastní žiaden hnutelný majetok väčšej hodnoty. Stará sa o neho manželka X. Y. a aj na výživné, ktoré ešte platí na plnoletého syna, si musí požičiavať, resp. toto výživné platí jeho manželka. Poukázal na svoj nepriaznivý zdravotný stav, pre ktorý nemôže vykonávať pracovnú činnosť. Poukázal na hrubý nepomer medzi majetkovými a zárobkovými pomermi jeho samého a jeho syna H.. Uviedol, že sa mu medzičasom narodil dňa XX.XX.XXXX syn Q., teda vznikla mu nová vyživovacia povinnosť. Svoju vyživovaciu povinnosť žiadal navrhovateľ zrušiť odo dňa podania návrhu v tejto veci na súd (od 10.11.2014).

3. Plnoletý syn s návrhom navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti voči jeho osobe, eventuálne jej zníženie nesúhlasil. Poukázal nato, že stále je študentom. Uviedol, že pre nedostatok finančných prostriedkov bol už raz nútený prerušiť svoje štúdium a následne bol z finančných dôvodov nútený prejsť na iný učňovský odbor-maliar, aby sa skrátila doba jeho štúdia o jeden rok, aby mohol skôr pracovať. Uviedol, že mu navrhovateľ žiadne výživné v podstate ani nikdy neplatil, len mu vyplácal časť z výnosov z jeho vlastného majetku, ale do dosiahnutia plnoletosti bol v správe navrhovateľa. Ďalej uviedol, že napriek tomu, že je vlastníkom polyfunkčného domu, žije na hranici chudoby. Všetky zisky z jeho majetku, si navrhovateľ, ktorý tento jeho majetok spravoval, ponechával. Poukázal aj nato, že navrhovateľ sa po 3 mesačnej známosti znovu oženil a do polyfunkčného domu, ktorý je v jeho vlastníctve, nastáhoval aj svoju novú manželku. Vo svojich neskorších podaniach viac krát uviedol, že má početné zdravotné problémy a za niektoré z nich je zodpovedný jeho otec/ navrhovateľ/. Otec mu tiež rôznymi spôsobmi bráni v riadnom užívaní vyššie uvedenej nehnuteľnosti. Mal zato, že nie je schopný sa živiť sám, vyživovacia povinnosť navrhovateľovi preto voči nemu trvá a žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť. Naopak, podaním zo dňa 1.4.2016, ktoré súd prvej inštancie podľa obsahu posúdil ako vzájomný návrh podaný v zmysle § 97 Os.p., žiadal zvýšiť vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho osobe. Plnoletý syn H. žiadal vzájomným návrhom zvýšiť vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho osobe zo 130 eur na 200 eur z dôvodu, že má vážne poškodené zdravie, ktoré mu poškodil navrhovateľ.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že svedkyňa J. Y. (matka plnoletého syna H. a bývalá manželka navrhovateľa) vo svojej výpovedi uviedla, že plnoletý syn H. býva s ňou, ako matka spravuje jeho majetok v celom rozsahu, má od neho nato splnomocnenie. Pracuje na dohodu vo firme W. a financuje všetky výdavky plnoletého syna H.. Celkový príjem za bežný rok, t.j. od mája 2015 do mája 2016 mala 500 . Na otázku súdu z čoho potom žije, svedkyňa uviedla, že má aj iné príjmy, chodí upratovať atď. Ďalej uviedla, že plnoletý syn má, resp. mal nejaké príjmy, ale aj výdavky v súvislosti s polyfunkčným domom, ale presné čísla uviesť nevedela. Ďalej uviedla, že navrhovateľ synovi násilím bráni v bývaní v polyfunkčnom dome. Navrhovateľ si žije nadštandardne, má účty v bankách a má auto Q., aj keď to auto patrí sestre jeho manželky a že navrhovateľ je spolumajiteľom erotického salónu v Q. M. a okrem toho robí aj ochranku rôznym automatovým firmám. K zdravotnému stavu syna H. uviedla, že je veľmi vážny, že sa liečil aj v F., jeho zdravotný stav je strašný a má psychické problémy a že podala aj návrh na pozbavenie jeho spôsobilosti. Uviedla, že syn odmieta liečbu, keď ho chceli hospitalizovať na psychiatrii, podpísal reverz. Syn H. bol odsúdený za drogovú trestnú činnosť.

5. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky č.k. 6C/124/2011-176, zo dňa 16.2.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra č.k. 25Co/135/2012-248 zo dňa 25.7.2012 navrhovateľovi bola uložená vyživovacia povinnosť voči teraz plnoletému synovi vo výške 130 eur mesačne, počnúc nadobudnutím právoplatnosti rozsudku č.k. 6C/124/2011-176, zo dňa 16.2.2012, t.j. 10.4.2012. Navrhovateľ sa dňa 24.11.2012 opätovne oženil, jeho súčasou manželkou je X. Y., rod. T. a pribudla mu z manželstva vyživovacia povinnosť k synovi Q. Y., narodenému dňa XX.XX.XXXX. Od 4.5.2015 je navrhovateľ evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a že nie je poberateľom dávok v hmotnej núdzi. Plnoletý syn H. bol v školskom roku 2014/2015 študentom strednej školy a v školskom roku 2015/2016 bol študentom len do 27.1.2016, kedy ukončil štúdium na vlastnú žiadosť. Je vlastníkom nehnuteľnosti - polyfunkčného domu J. U. so súp. č. XXXX v kat. úz. Q. M. zapísanej na LV č. XXXXX. Nehnuteľnosť, resp. jej časti prenajíma viacerým spoločnostiam/ nájomníkom na účely podnikania. Bolo preukázané, že na jeho účet chodili rôzne finančné čiastky aj titulom úhrady nájomného a úhrady služieb s nájmom spojených.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 62 ods.1, 2, § 75 ods. 1 veta prvá, § 78 ods. 1 Zákona o rodine,

7. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že plnoletý syn navrhovateľa je v súčasnosti majiteľom nehnuteľnosti, polyfunkčného domu, ktorý mu na základe vzájomnej dohody v súčasnosti spravuje jeho matka J. Y.. Z pripojených nájomných zmlúv a z výpisov z účtu plnoletého syna bolo preukázané, že tento má príjmy z predmetných nehnuteľností a od dosiahnutia plnoletosti má právo s uvedenými nehnuteľnosťami plne disponovať. Naopak navrhovateľ, ako osoba povinná, nevlastní žiaden nehnuteľný majetok, nemá žiaden príjem, je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a od roku 2013 má ďalšiu vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi Q.. Ďalej bolo preukázané, že dňom XX.X.XXXX. plnoletý syn H. na vlastnú žiadosť ukončil štúdium na strednej škole, t.j. na vlastnú žiadosť ukončil svoju prípravu na budúce povolanie. S poukazom na uvedené mal súd prvej inštancie zato, že od XX.X.XXXX je plnoletý syn navrhovateľa schopný sám sa živiť, najneskôr od uvedeného dňa mu už ani školské povinnosti nebránia nájsť si zamestnanie, prípade sa iným spôsobom venovať obhospodarovaniu svojich nehnuteľností, ktoré aj prenajíma tretím osobám na účely ich podnikania, prípadne bývania. Tvrdenia plnoletého syna, že mu v tom bránia zdravotné problémy, prípadne protiprávne konanie navrhovateľa, súd prvej inštancie považoval za nedôvodné. Navrhovateľov plnoletý syn H. nijakým spôsobom a nad všetku pochybnosť nepreukázal, že má skutočne také zdravotné problémy, prípadne že sú tu iné dôvody, pre ktoré nemôže vykonávať žiadne zamestnanie, resp. že robí všetko preto, aby si svoj zdravotný stav zlepšil. Do spisu síce predložil potvrdenia o dočasnej hospitalizácii a o jeho zdravotnom stave, ale aj výsluchom svedka - matky plnoletého syna, s ktorou tento žije v jednej domácnosti, bolo preukázané, že svoje zdravotné problémy ani nechce riešiť, odmieta liečenie a aj hospitalizáciu, čo podľa súdu prvej inštancie nemôže byť na ťarchu navrhovateľa. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že od pôvodného rozhodnutia, ktorým bola navrhovateľovi uložená vyživovacia povinnosť došlo k zmene pomerov účastníkov konania v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine. Navrhovateľ je bez preukázateľného majetku väčšej hodnoty v jeho vlastníctve a bez pravidelného príjmu, v súčasnosti s ďalšou vyživovacou povinnosťou voči maloletému synovi, je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie od 4.5.2015. Posledná predchádzajúca evidencia bola v roku 2002. Teda v čase rozhodovania súdu vo veci určenia výživného na syna H. (v tom čase ešte maloletého) nebol navrhovateľ evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a v súčasnosti je. Naopak, syn H. dosiahol medzičasom vek plnoletosti, dňa 27.1.2016 na vlastnú žiadosť ukončil štúdium na škole, t.j. od nasledujúceho dňa sa nepripravuje na budúce povolanie, je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú prenajíma a podľa výpisov z jeho účtov má príjem z prenájmu týchto nehnuteľností. Nebolo preukázané, že navrhovateľov syn H. má v súčasnosti skutočne také závažné zdravotné problémy, s ktorými by bola spojená nejaká konkrétna dlhodobá liečba a že k takejto liečbe seriózne pristupuje. Nebolo jednoznačne preukázané, že by mu jeho zdravotné problémy z dlhodobejšieho hľadiska bránili v jeho pracovnom uplatnení, t.j. že by mu neumožňovali vykonávať akúkoľvek prácu. Naopak bolo preukázané, že plnoletý syn H. aj keď bol hospitalizovaný odmietal liečenie, opúšťa zdravotnícke zariadenie na reverz, odmietal svoje zdravotné problémy riešiť. Okrem toho, ako bolo uvedené, má príjem z prenájmu nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie návrhu navrhovateľa vyhovel a jeho vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľovi zrušil. Dospel k záveru že sú dané podmienky na zrušenie vyživovacej povinnosti a nie len na jej zmenu, avšak nie od podania návrhu na začatie konania, ale až odo dňa nasledujúceho po ukončení prípravy plnoletého syna na povolanie (ukončenie štúdia), preto zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči plnoletému synovi H. počnúc dňom XX.X.XXXX, od kedy mu už ani školské povinnosti nebránia nájsť si vhodné zamestnanie. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol.

8. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú dané dôvody na zrušenie celej vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči plnoletému synovi H., je zrejmé, že nie sú dané žiadne dôvody na jej zvýšenie v zmysle vzájomného návrhu zo dňa 1.4.2016, preto vzájomný návrh odporcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

9. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom tohto konania bolo konanie o eventuálnom petite navrhovateľa, podľa ktorého tento žiadal v prvom rade zrušiť jeho vyživovaciu povinnosť a ak to nie je možné, zmeniť ju (znižiť ju). Vyživovacia povinnosť bola zrušená v celom rozsahu avšak od neskoršieho dátumu, ako to žiadal navrhovateľ, teda navrhovateľ bol v konaní o jeho návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti úspešný takmer v celom rozsahu a neúspešný bol len v nepatrnej časti (počiatku zrušenia vyživovacej povinnosti). Preto má navrhovateľ nárok na náhradu trov konania voči plnoletému synovi

podľa § 142 ods. 3 O.s.p.. Ďalej bolo predmetom tohto konania aj konanie o vzájomnom návrhu plnoletého syna, ktorý bol ako nedôvodný zamietnutý, teda v tejto časti bol plne úspešný navrhovateľ a má nárok na náhradu trov konania voči plnoletému synovi podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Vzhľadom k tomu o trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods.1 a 3 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania priznal v sume 344,41 eura. Navrhovateľ si základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vyrátal v sume 71,73 eura, ktorá nie je vyrátaná v rozpore s § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., preto pri výpočte odmeny vychádzal z tejto sadzby, avšak v prípade úkonu - účasť na pojednávaní dňa 11.12.2014, bola odmena krátená podľa § 13a ods. 4 cit. vyhlášky. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z 2 úkonov právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v roku 2014 po 71,37 eura (prevzatie veci 23.11.2014, podanie návrhu na súd 10.11.2014), t.j. 2 x 71,37 eura + 2x režijný paušál 8,04 eura, t.j. spolu 158,82 eura, 1 úkon právnej služby v roku 2014 (účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 11.12.2014, ktoré bolo odročené bez prejednania veci) t.j. 1 zo sumy 71,37 eur =17,84 eur + režijný paušál 8,04 eur = 25,88 eura, 1 úkon právnej služby v roku 2015 (účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 26.4.2015), t.j. 71,37 eura + režijný paušál 8,39 eura = 79,76 eura, 1 úkon právnej služby v roku 2016 (účasť právneho zástupcu na pojednávaní dňa 21.6.2016), t.j. 71,37 eura + režijný paušál 8,58 eura = 79,95 eura, t.j. spolu 344,41 eura.

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie navrhovateľ v časti počiatku zrušenia vyživovacej povinnosti a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti zmeniť a zrušiť vyživovaciu povinnosť počnúc dňom 10.11.2014. Uviedol, že podľa jeho názoru mala byť vyživovacia povinnosť zrušená od podania návrhu a nie až odo dňa kedy plnoletý syn H. dobrovoľne ukončil štúdium na škole. Poukázal na to, že syn H. bol už pred týmto dňom schopný sám sa živiť, pretože od dosiahnutia plnoletosti, t.j. od 02.09.2014 sa skončilo správcovstvo navrhovateľa o jeho majetok, je výlučným vlastníkom nehnuteľností s niekoľko stotisícovou hodnotou a to polyfunkčného domu J.. Syn H. mal príjmy z titulu úhrad nájomného v polyfunkčnom dome od 02.09.2014, okrem toho už v čase podania návrhu boli finančné a majetkové pomery navrhovateľa v hrubom nepomere s finančnými a zárobkovými možnosťami syna H.. Poukázal na to, že mu pribudla ďalšia vyživovacia povinnosť, už v čase podania návrhu bol nezamestnaný, bez príjmu, nevlastnil žiaden nehnuteľný majetok ani huteľný majetok vyššej hodnoty.

11. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 CSP zmenil, pretože nemal podmienky ani pre jeho zrušenie ani pre potvrdenie.

12. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

13. Podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine, výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi; to neplatí, ak ide o výživné pre mal. dieťa.

14. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine, dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre mal. dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

15. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom vyplýva priamo zo zákona a nie až na základe rozhodnutia súdu. Povinnosť prispievať na výživu svojich detí je zákonnou povinnosťou obidvoch rodičov a ak si túto povinnosť rodičia neplnia, môže súd i bez návrhu určiť rozsah ich vyživovacej povinnosti. Každý z rodičov bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti, a majetkové pomery, je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Zákon o rodine v ust. § 62 ods. 1 hovorí o povinnosti prispievať na výživu dieťaťa, pokiaľ dieťa nie je schopné samé sa živiť V ods. 3 citovaného ustanovenia vymedzuje rozsah minimálneho výživného odvodeného od životného minima na nezaopatrené dieťa. Pojem nezaopatrené dieťa je vymedzený v ust. § 3 zák. č. 600/2003 Z. z. o prídavku na dieťa a o zmene a doplnení zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení. Tento zákon pozitívne a negatívne vymedzuje nezaopatrené dieťa z hľadiska veku a prípravy na budúce povolanie. Zákon určuje vekovú hranicu nezaopatrenosti dieťaťa do dovŕšenia 25 rokov ak sa dieťa sústavne

prípravuje na povolanie štúdiom alebo sa nemôže sústavne pripravovať na budúce povolanie alebo vykonávať zárobkovú činnosť pre chorobu alebo úraz, čím sa rozumie dočasná pracovná neschopnosť. Zákon o rodine síce neupravuje vekovú hranicu, dokedy je rodič povinný prispievať na výživu dieťaťa, ale aj táto povinnosť musí byť limitovaná určitou hranicou, pretože vyživovacia povinnosť rodičov nemôže trvať neobmedzene.

16. Dieťa môže mať vlastný majetok získaný na základe rôznych právnych titulov (dedením, darovaním, reštitúciou). Aplikačná prax zastáva názor, že pokiaľ ide o nehnuteľnosti, nemusí uspokojovať svoje potreby z predaja majetkových podstát (najmä ak sú na strane rodičov podmienky na plnenie vyživovacej povinnosti). Iná situácia by mohla byť v prípade pravidelných a dostatočných výnosov z majetku, keď možno zvažovať, či tým nie je daná schopnosť samostatne sa živiť. Zákon okrem toho rodičom výslovne ukladá povinnosť výnosy z majetku maloletého dieťaťa použiť najmä na uspokojovanie potrieb maloletého dieťaťa. Súd teda môže prihliadať na výnosy z majetku dieťaťa, pri maloletých deťoch však nie je prípustné uplatniť kritérium rozporu s dobrými mravmi ani v prípade zjavného nepomeru v prospech životnej úrovne na základe majetkovej situácie dieťaťa. Do úvahy by podľa konkrétnych okolností prípadu prichádzala len možnosť zániku vyživovacej povinnosti na základe nadobudnutia schopnosti samostatne sa živiť, ktorá môže byť získaná aj na základe majetkových pomerov.

17. Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľov plnoletý syn H. dňom XX.XX.XXXX nadobudol plnoletosť, dňa 10.11.2014 navrhovateľ podal návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti, pričom v priebehu konania syn H. dobrovoľne predčasne ukončil stredoškolské vzdelanie dňom XX.XX.XXXX.

18. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľov nepplnoletý syn H. je vlastníkom nehnuteľnosti - polyfunkčného objektu, pričom jeho majetok do nadobudnutia plnoletosti spravoval navrhovateľ - otec a od nadobudnutia plnoletosti na základe splnomocnenia matka. Ešte v čase maloletosti syna H. bola nehnuteľnosť prenajímaná rôznym subjektom, pričom syn H. uviedol, že navrhovateľ ako správca jeho majetku si ponechával príjmy z prenájmov nehnuteľnosti, pričom išlo o sumu cca 1230 eur mesačne. Z toho vyplýva, že následne od nadobudnutia plnoletosti už mal možnosť navrhovateľov syn H. so svojim nehnuteľným majetkom nakladať, preukázané bolo, že aj nakladal, keďže uzatvoril nájomné zmluvy, ktorými prenajal časti svojej nehnuteľnosti a mal z prenájmu príjem. Jeho obrana, že navrhovateľ mu nedôvodne zadržoval príjem z prenájmu nehnuteľnosti, že mu neumožnil nehnuteľnosť užívať a nakladať s ňou, je irelevantná. Mal možnosť súdnou cestou sa domáhať svojich práv. Mal možnosť sa mal príjem v nadštandardnej sume. Už v čase, keď ešte študoval, resp. už v čase podania návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, mal príjem v takej výške, ktorá dostatočne pokrývala jeho náklady nielen bežné ale i nadštandardné, preto nebol dôvod, aby ho rodičia živili.

19. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že navrhovateľov plnoletý syn H. z dôvodu pravidelných a dostatočných výnosov z majetku, nadobudol schopnosť samostatne sa živiť, čoho dôsledkom je zánik vyživovacej povinnosti rodičov na základe nadobudnutia schopnosti samostatne sa živiť získanej na základe majetkových pomerov. Keďže túto schopnosť mal už v čase podania návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku o zrušení vyživovacej povinnosti a výroku o zamietnutí zvyšku návrhu navrhovateľa zmenil tak, že vyživovaciu povinnosť navrhovateľa na plnoletého syna H. zrušil počnúc dňom 10.11.2014 (dňom podania návrhu).

20. V časti trov konania napadnutý rozsudok zmenil z dôvodu, že sa jedná o konanie vo veciach výživného plnoletých osôb, ktoré je konaním mimosporovým a otázka trov konania sa posudzuje v zmysle ustanovení § 47 - 58 CMP, ktoré sa vzťahujú na trovy mimosporových konaní. V mimosporových konaniach platí primárne zásada zakotvená v § 52 CMP, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ktoré si v konaní uplatnil. Civilný mimosporový poriadok vymedzuje okruh konaní, v ktorých sa prioritne v civilnom procese poskytuje ochrana okruhu práv pod režimom verejného záujmu, t. j. takých práv, ktoré nemajú len individuálny rozmer, ale z hľadiska ich postavenia v spoločnosti rozmer širší. Z uvedeného dôvodu nemôžu byť v týchto prípadoch, t. j. v okruhu vecí, ktoré sa prejednávajú a rozhodujú v režime CMP, vnímané trovy konania ako forma sankcie za vyvolanie a vedenie konania pred súdom. Každý z účastníkov si teda sám znáša trovy, ktoré v konaní platil, avšak je nutné uviesť, že Civilný mimosporový poriadok pripúšťa z tejto zásady výnimky, ktoré sú upravené v ust. § 53 až 56 CMP.

21. V predmetnom spore uplatnenie ust. § 53, 54 a 56 CMP nie je možné z hľadiska ich obsahu, ale ust. § 55 CMP prichádza do úvahy súdu, keďže si v konaní navrhovateľ uplatnil ich náhradu. Z dikcie § 55 CMP vyplýva, že súd je oprávnený priznať náhradu trov konania aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé s tým, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, pričom je nutné zdôrazniť, že pre aplikáciu tohto ustanovenia nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

22. Odvolací súd dospel k záveru, že nie sú splnené výnimky pre rozhodnutie o trovách konania podľa iného zákonného ustanovenia ako základného ustanovenia § 52 CMP vzhľadom na okolnosti veci (zadržiavanie príjmu z prenájmu nehnuteľnosti navrhovateľom), i vzhľadom na skutočnosť, že ide o blízky príbuzenský vzťah medzi účastníkmi konania. V časti trov konania preto napadnutý rozsudok zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP, v zmysle ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).